

SÒCRATES I ELS DÉUS DE LA CIUTAT

Sòcrates va morir sota l'acusació d'*aseibeia*, un delictes a la vegada cívica i religiós que s'acostuma a traduir per 'impietat'. Segons l'APOLOGIA, Sòcrates no creu en els déus de la ciutat, fa bona la mala causa i ensenya tot això als joves.

Al món antic, creure en els déus i creure en la pròpia comunitat política era gairebé un fet indissociable. Pertànyer a una ciutat implicava creure en els déus de la ciutat. La paraula 'ateu' no significava el que vol dir avui (persona que no creu en Déu). Ben al contrari, 'ateu' era la persona odiada pels déus). Sòcrates no era ateu –i de fet al món antic gairebé ningú no ho era. Per què, doncs, l'acusen no tan sols de no creure en els déus de la ciutat, sinó d'introduir divinitats noves?

Sòcrates creia en un *daimon*, un poder diví especial, que consistia en una veu interior de la consciència i que guiava les seves accions. Si observem el *daimon* veurem que té una característica molt dissonant per a un grec: és personal quan els déus de la ciutat eren comunitaris.

Marck MacPherran ha suggerit que les idees Sòcrates sobre la divinitat desafiaven la tradició religiosa atenesa. A les ciutats gregues, els déus grecs es podien 'comprar' amb ofrenes i oferint-los rituals. En canvi, el deu socràtic, que consisteix en una veu interior, no es deixa seduir. És una opció moral exigent que, en conseqüència, se situa al marge del ritual tradicional. En aquest sentit podem dir que, efectivament, Sòcrates significava un perill per a la tradició religiosa a Atenes.